

да 20,000 грошове. Селянинъ-тъ пада на колене: Царю! азъ не искамъ друга награда, освѣнъ да ми ударятъ 50 тояги по гърбъ-тъ. Домъчнело на царь-тъ, нъ пакъ заповѣдалъ да му ударятъ, нъ полека 50 тояги. Селянинъ-тъ наченжлъ да ги чете; като му ударили 25—той извикалъ: стига! Други-тъ 25-ти обещахъ на царский човѣкъ, кой-то ма доведе тука. Повикали царский човѣкъ и напълно му ударили 25 тояги сир. половина-та отъ награда-та, и, разумява са, той са не задоволилъ отъ тѣхъ награда. Царь-тъ благодари селянинъ-тъ като му далъ 40,000 грошове.

5. Съ полза употрѣбени-тъ пари.

Някой си работливъ ковачъ, макаръ и да печелялъ доста, нъ живѣлъ твърдѣ умеренно. Тоя са задоволявалъ съ най-умѣрена храна, обличалъ са простичко, а сѣщо и дѣца-та си обличалъ съ прости, нъ чисти дрешки.

„Кадѣ си давашъ пари-тъ? попиталъ го единъ пѣтъ съсѣдъ-тъ му, кой-то билъ златарь.

— Съ една часть отъ тяхъ исплащамъ дългъ-тъ си, рѣкхлъ ковачъ-тъ, а друга-та часть давамъ съ лихва.“

„Ей че ма габна, Петко! отговори златарь-тъ: но колко-то зная, ти нито имашъ да давашъ, нито пѣгъ си далъ някому съ лихва.“

— „И едно-то и друго-то го има,“ отговори ковачъ-тъ. „На, да ти расправа. Пари-тъ, кои-то даватъ на стари-тъ си родители,—считамъ че плащамъ дългъ-тъ си, а ония, кои-то давамъ за отхрана на дѣца-та си—считамъ ги за капиталъ, на кого-то лихва-та вече получавамъ; а кога-то удърдѣя, и дѣца-та ми порастятъ, тогава ще получа и бѣлия си капиталъ, защо-то са надявамъ, че ржцѣ-тъ ми ще бждатъ въ състояние да ми са наплатятъ. Какъ-то баща ми и майка ми не сж скжпяха за отхрана-та, то тѣй и азъ не са скжпяха за — дѣца-та си; както са считамъ за дълженъ да възнаградя родители-тъ си, за сички-тъ имъ сторени менъ благодеяния, тѣй са надѣвамъ до нѣкога да получа награда отъ дѣца-та си.“

6. Добра награда на майка-та.

Корнелия, дъщеря-та на знаменития Римский пълководецъ Сципиона и жена на консулъ-тъ Семпроний, единъ пѣтъ